

L'EDUCACIÓ LOW COST

Ramon Coma i Dosrius

Grup Malivern SCP. La Garriga, març del 2012

En trobem davant d'un recull de vivències, pràcticament totes originades en la pràctica diària del professor o el mestre.

Aquest llibre és el producte derivat de l'exercici d'una professió no sempre prou compresa ni valorada pel col·lectiu social a qui dedica els seus esforços. De les reflexions que ha pogut fer l'autor, ens els seus 35 anys d'exercici professional, formació constant i desenvolupament des de diversos espais de responsabilitat, ens acostava a les intimitats d'una tasca que està tristament sotmesa a una gran pressió pels fracassos injustament amplificats, en contrast amb un gran nombre d'èxits tossudament silenciosos.

L'Educació *low cost* va dirigit a tots aquells lectors que, pertanyent o no al ram de l'educació, puguin ser sensibles als racons que s'amaguen al darrera dels actes escolars, les anècdotes més diversificades o les raons més intangibles del funcionament quotidià de les institucions educatives. També es recorda d'aquells educadors que no s'han rendit mai i d'aquells que han optat per una instal·lació en la postura de la queixa constant.

En aquest breu, però intens llibre, ens trobem amb el pensament reflexiu després del pas del temps, la maduresa de la memòria i "la ponderació de les emocions i arbitri d'un mateix". Així, s'hi recull un tractament de temes molt seriosos, importants, però sovint envernissats amb un to d'humor i de crua ironia.

Anem passejant per reflexions sobre el sentit de la disciplina aplicada al món escolar, la importància de l'aposta per l'escola inclusiva i de com aquesta comença a fer-se possible a partir del compromís de les famílies.

Aquest camí ens permet tastar espais de valoració un tant escèptica sobre les mesures clàssiques de la competència intel·lectual i una ferma referència a les intel·ligències múltiples, també en contrast amb la facilitat amb què certs ensenyants parlem d'alumnes sobre-dotats quan s'avorreixen en una classe que els desmotiva.

Se'ns avisa de la lenta indiferència de l'administració (lamentable eufemisme de qui es dedica a malbaratar recursos col·lectius per a fomentar l'estupidesa humana!) davant dels projectes educatius creats per molts equips de docents i la tendència social o mediàtica de responsabilitzar dels fracassos al professorat de l'ensenyament obligatori.

Amb la lectura d'aquests pensaments podem assistir a visions astorades sobre l'absurditat dels recursos que tenim legalment per a acollir l'alumnat estranger i com n'estan diferentment obligats d'atendre'ls els centres públics en contrast amb alguns de privats. En aquest punt hi surt la brillant metàfora on es comparen els que "corren amb vambes de marca i els altres, descalços".

Al llarg de les riques referències a l'anecdota usual del món educatiu, l'autor no es descuida de referenciar les males relacions entre col·legues, les manques de companyonia i les dificultats de relació i comunicació amb les famílies. Tampoc no hi falten trets contra la hipocresia social que es tapa els ulls per no enfrontar-se a realitats d'injustícia progressivament preocupants.

La lectura d'aquest llibre no passa per alt una mirada respectuosa envers la joventut i dona una alenada resolta en favor del compromís social dels/les mestres. No es descuida, tampoc, de valorar la immensa

complexitat i dispersió que comprèn la tasca i l'acció activa de la tutoria.

Tenim, doncs, un llibre a les mans que no més s'ha pogut escriure després de molts anys d'exercici de la docència, vivint molts projectes, compartint in comptables il·lusions i entenent que cap esforç ni proposta no haurà caigut del tot en un sac foradat si es basava en la raó, el pensament, la sensibilitat i el respecte envers l'alumnat i tot el seu món.

Si tot plegat apareix trufat amb un simpàtic to humorístic, també és per una senzilla comprovació que la ironia, encara que amarga, és la forma més lúcida d'enfrontar-nos als disgustos que ens comporta la lluita constant del col·lectiu educador per a la millora del nostre món. L'"*auto-teràpia per a sobreviure (...) riure per no plorar*".

Jaume Forn i Rambla

Psicopedagog de l'EAP B-27 de Montmeló

